

FAKLEN I VORES SLÆGT

Tale holdt ved Ann-Sofie og Andreas' bryllup – 2. september 2017

Vores historie begynder på Frederiksberg.

Allerede i 1663 blev Frederiksberg Slot bygget. Frederik III skænkede det til sine døtre. Siden overgik det til kronprinsen, den senere kong Frederik IV. Da kong Christian V døde, blev slottet kongeslot. Der blev bygget en slotskirke for adelen, og slottet blev benyttet af de kongelige helt frem til 1852.

På den tid boede der ikke mange mennesker på Frederiksberg. Der var kun én egentlig vej, Kongegaden – stenet og vanskelig at færdes på, med træer på begge sider. Hollandske bønder fik lov at opdyrke jorden, så området langsomt blev beboet.

I 1850 gav Københavns bystyre tilladelse til, at velhavende borgere kunne opføre store villaer langs Kongegaden. Snart var alle grunde solgt, og et omfattende byggeri begyndte: store herskabsvillaer med plads til tjenestefolk i underetagen, saloner på førstesalen og sovegemakker øverst.

En af disse villaer blev bygget i 1852 og fik navnet **Taarnholm** (i dag Gl. Kongevej 144).

I 1881 overtog den velhavende murermester H.P. Hansen ejendommen. Han var en formuende mand med stort firma og mange svende. Han var gift med Anna Henriette Agnes, og de havde fire børn: Laura, Holger, Ellen Margrethe og Olga Elisabeth. Familien var både velhavende og trofaste kirkegængere.

I nærheden blev Sct. Lukas Kirke opført i 1897, og familien tilsluttede sig menigheden.

Sønnen Holger blev murer som sin far og etablerede egen virksomhed i Aarhus. Men i modsætning til sine søstre, som ønskede at holde troens fakkelt højt, levede Holger et selskabsliv blandt velhavende unge. Han mødte Clara fra en lærd og velanset familie.

Den 6. maj 1899 blev de gift i Sct. Lukas Kirke, og brylluppet blev holdt på **Taarnholm**.

Men Holger hævdede ikke faklen.

Samtidig stod menigheden over for et problem. Søndagsskolen havde 300 børn, og der var ikke plads nok. Man bad Gud om hjælp – måske ville en rig mand støtte arbejdet.

H.P. Hansen tilbød at sælge en byggegrund. "Vi har ingen penge," sagde præsten. "Det klarer vi senere," svarede Hansen. "Mine svende bygger huset, jeg leverer materialerne."

Den 22. november 1903 stod huset færdigt. Kort før sin død overdrog H.P. Hansen huset "Sindshvile" kvit og frit til menigheden.

I januar 1904 døde han.

Han slukkede sin fakkel ved himlens port.

Hans døtre førte faklen videre – en rejste til Indien som missionær, de andre tjente i kirken.

Holger overtog forretningen, men efter 1. verdenskrig gik det galt. Forretningen gik konkurs. Ægteskabet brast. Clara flyttede med de yngste børn.

Sønnen Hans Peter valgte en anden vej.

Han kom i KFUM og blev grebet af vækkelsen i København. Han besluttede, at faklen skulle løftes igen i slægten.

I 1932 mødte han Amanda. De blev gift 1. juli. Året efter fik de en lille pige – og det var mig.

Faklen blev holdt højt, selv i arbejdsløshed og trange tider. Far sang og vidnede blandt de arbejdsløse. Mor og farmor syede for at skaffe mad på bordet.

Esther kom. Paul kom. Hjemmet blev et bønnens hjem.

Under krigen flyttede vi til Klint. Der var ingen kirke i nærheden. Far lejede kroen, og 60 børn kom i søndagsskole hver uge.

Faklen lyste.

Efter krigen flyttede vi til Herlev og fik vores åndelige hjem i Elim. Hjemmet blev samlingssted for unge og ensomme.

I 1957 blev det min tur. Erling og jeg blev gift, og faklen blev tændt i vores hjem.

For få år siden satte Erling sin fakkel udenfor himlens port og gik ind i lysets rige.

Men faklen brænder stadig.

Den har brændt i næsten 200 år.

Og i dag giver jeg den videre.

Ann-Sofie og Andreas – må I holde den tændt i jeres hjem, så lyset fortsat vil skinne over vores slægt.

Så kan eventyret slutte, som eventyr skal:

“De levede lykkeligt til deres dages ende.”

Må Jesus rigt velsigne jeres pagt.